

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 21 Σεπτεμβρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 38

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΤΟ ΕΝΑΕΡΙΟΝ ΧΩΡΙΟΝ

Τὴν νύκτα ἐκείνην, — εἰς τὸ ὄνειρόν του βεβαίως, — ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε νὰ παίζουν, ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του, τί νομίζετε ; ... τὸ γνωστότατον ἐκεῖνο βάλλς ἀπὸ τὸν Φ ρ ἄ ὁ σ υ τ ς τοῦ Βέμπερ ! ..

Ἄλλ' ἦτο ὄνειρον ἄρά γε ;

Τὴν ἐπαύριον, ὅταν ἐξύπνησαν, ὁ Τζὼν Κόρτ, ὁ Μάξ Οὐμπέρ, καὶ ὁ Κάμης ἐξεπλάγησαν πολὺ.

Τὸ σκότος ἦτο ἀκόμῃ βαθύτερον εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ δάσους. Εἶχεν ἐξημερώσῃ ; Δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ το βεβαιώσουν. Ὅπωςδὴποτε, τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἐπὶ ἐξήκοντα ἥδη ὥρας τοὺς ὀδήγει, δὲν ἀνεφαίνετο. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ περιμεῖνουν κατ' ἀνάγκην ἀνασθῇ ἡ δὰς διὰ νὰ ἐκκινήσουν.

Ἐν τούτοις ὁ Τζὼν Κόρτ ἔκαμε μίαν παρατήρησιν, ἐκ τῆς ὁποίας οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς ἐξήγαγον ἀμέσως μερικὰ συμπεράσματα.

— Παρατηρῶ, εἶπεν, ὅτι δὲν εἶχαμε φωτιά σήμερα τὸ πρωῒ, καὶ ὅτι κανεὶς δὲν ἤλθε τὴν ὥραν ποῦ ἐκοιμώμεθα, νὰ μας φέρῃ τὰ συνήθεα-συνήθη ...

— Καὶ εἶνε τόσῳ μᾶλλον δυσάρεστον, προσέθεσεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, καθ' ὅσον δὲν μας μένει πλέον τίποτε !

— Ἴσως, ὑπέλαβεν ὁ ὀδηγός, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐφθάσαμεν...

— Ποῦ ; ... ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Ἐκεῖ ὅπου μᾶς ὀδηγοῦσαν, ἀγαπητέ μου Τζὼν.

Ἡ ἀπόκρισις αὐτῇ τοῦ Μάξ Οὐμπέρ ἦτο βέβαια πολὺ ἀσαφής... ἀλλὰ καὶ μὲ τί τρόπον

τάχα ἤμπορούσε νὰ εἶνε σαφεστέρα ; ..

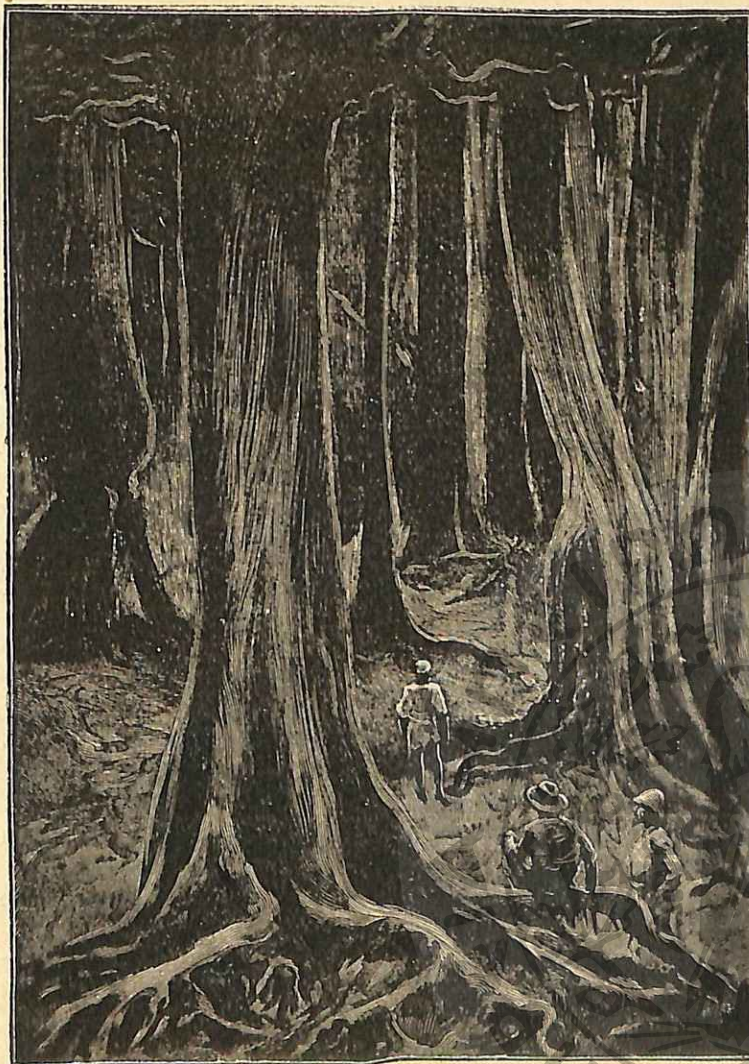
Ἄλλῃ παρατήρησις : ναὶ μὲν τὸ δάσος ἦτο τώρα σκοτεινότερον, ἀλλ' ὅχι καὶ σιωπηλότερον. Ἦκούετο ὡσεὶ ἐναερίως τις βόμβος, μία ἀόριστος βοή, προερχομένη ἄνωθεν, ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων κλαδωμάτων. Παρατηροῦντες μετὰ προσοχῆς, ὁ Κάμης, ὁ Μάξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ διέκριναν ἀμυδρῶς εὐρὺ φάτνωμα, ὀροφὴν, ἐκτεινομένην εἰς ὕψος ἑκατὸν ποδῶν ὑπεράνω τοῦ ἰσθμοῦ.

Βεβαίως, ὑπῆρχεν ἐκεῖ τελεία, θαυμαστή συμπλοκὴ κλάδων, ἡ ὁποία δὲν ἄφινε κανέν κενόν, καμμίαν ὀπὴν, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Στέγη καλύβης δὲν θὰ ἦτο πλέον πυκνὴ καὶ ἀδιαπέραστος, ἀπὸ τὴν ἐκ κλάδων ὀροφὴν, τὴν ὁποίαν εἶχον ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν των, καὶ τοῦτο ἐξήγει τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον ἐδασίλευεν ὑπὸ τὰ δένδρα.

Εἰς τὸ μέρος, ὅπου εἶχον διανυκτερεύσῃ οἱ τρεῖς ναυαγοί, ἡ φύσις τοῦ ἐδάφους εἶχε μεταβληθῇ παραδόξως. Δὲν ὑπῆρχε πλέον οὔτε ἡ παχεῖα ἐκείνη χλόη, οὔτε οἱ κισσοὶ καὶ οἱ ἀκανθώδεις θάμνοι, οἱ συμπλεκόμενοι καὶ καθιστῶντες τὸ ὑπόδενδρον ἀδιάβατον, ἐκτὸς τῆς στενῆς ἀτραποῦ. Ἰσχνότατος τάτης ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος, ὅπου δὲν ἤσθάνετο τις τὴν παραμικρὰν ὑγρασίαν. Βεβαίως κανέν μηρυκατικὸν δὲν θὰ ἤμπορούσε νὰ βοσκήσῃ ἐδῶ. Φαντασθῆτε λειβάδιον, τοῦ ὁποίου οὔτε βροχαὶ οὔτε ρυάκες δὲν ἐπότηζαν ποτὲ τὴν ἐπιφάνειαν.

Τὰ δένδρα ἄφιναν μεταξὺ των διαστήματα ἀπὸ εἴκοσι μέχρι τριάκοντα ποδῶν, καὶ ὡμοίαζαν μὲ στύλους, ὑποδυστάζοντας κάποιον γιγαντιαῖον οἰκοδόμημα. Οὐδεμίᾳ ἀμφιβολίᾳ, ὅτι ἄνωθεν οἱ κλάδοι των ἐκάλυπτον ἑκτασὶν πολλῶν ἑκατοντάδων μέτρων.

Τῶντι, ἐκεῖ ὑπῆρχον συκομορέαι ἀφρικανικαί, τῶν ὁποίων ἡ

«Ὁμοίαζον μὲ στύλους, ὑποδυστάζοντας κάποιον γιγαντιαῖον οἰκοδόμημα.» (Σελ. 297, γ'.)

κορμός αποτελείται από πληθύν στελεχών συγκεκολλημένων. Βόμβες με συμμετρικά διακλαδώσεις, με ρίζες γιγαντιαίας και με ανάστημα ανώτερον των ομοειδών των βασιδών, ευδιάκριτα από το κολοκυνθοειδές σχήμα, το οποίο λαμβάνει η τεραστία βάσις των, με περιφέρειαν είκοσι έως τριάκοντα μέτρων, και με θαυμασίων συμπλεγμένα κλάδων κρεμαμένων φόνικες «ντούμ» με κορμόν δισχιδή φόνικες «ντελέμπ» με κορμόν ανώμαλον από ύβους ανακάρδια, παρέχοντα σφαίρας με διάμετρον ενός και ημίσεος μέτρου και δυνάμενα να αποτελέσουν πλοίαρια χωρητικότητας τριών ή τεσσάρων τόνων δρακόντεια, με κολοσιαιάς διαστάσεις βαυινίαι, αι οποῖαι εἰς ἄλλας χώρας φύονται ὡς ἀπλᾶ δεινύλλια, ἀλλ' ἐδῶ εἶνε οἱ γίγαντες τῶν δασπριοειδῶν. Φαντάζεται τις λοιπὸν ὅποια θὰ ἦτο ἐπάνω ἡ ἀνάπτυξις τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων τούτων, εἰς ὕψος ἑκατοντάδων τινῶν ποδῶν, εἰς τὸν ἀέρα.

Παρήλθε περίπου μία ὥρα. Ὁ Κάμης δὲν ἔπαυσε περιφέρων τὰ βλέμματά του καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ περιμένων τὸ φῶς... Διατί θὰ ἤρνετο νὰ κολουθήσῃ τὸν ἄγνωστον ἐκείνον ὁδὸν γόν;... Εἶνε ἀληθές ὅτι τὸ ἐνστικτὸν του, καθὼς καὶ μερικά παρατηρήσεις, τὰς ὁποίας εἶχε κάμῃ καθ' ὁδόν, τὸν ἤγον νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶχον διευθυνθῇ μέχρι τοῦδε πρὸς ἀνατολάς. Ἀλλ' ὁ Οὐμπάγκης δὲν ἔρρεε πρὸς αὐτὴν τὴν διεύθυνσιν, δὲν ἦτο αὐτὸς ὁ δρόμος τῆς ἐπιστροφῆς. Ποῦ λοιπὸν τοὺς εἶχε παρασύρῃ τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο φῶς;...

Ἐν τούτοις δὲν ἀνεφαίνετο... Τί ἔπρεπε νὰ κάμουν τώρα;... Νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος;... Ἀλλὰ ποῦ νὰ ὑπάγουν;... Νὰ μείνουν ἐκεῖ; Ἀλλὰ τί νὰ φάγουν;... Καὶ ἤδη ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται σκληρῶς τὴν πείναν καὶ τὴν δίψαν.

— Καὶ ὅμως, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ φύγωμεν... ἐρωτῶ μάλιστα μήπως δὲν θὰ ἦτο καλλίτερα νὰ ξεκινήσωμεν ἀμέσως.

— Πρὸς ποῖον μέρος; ἠρώτησεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

Αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα. Καὶ ποῦ ἡδύναντο νὰ στηριχθοῦν διὰ νὰ το λύσουν;

— Τελοσπάντων, ὑπέλαβεν ὁ Τζὼν Κόρτ, δυσανασχετῶν, μὲ φαίνεται ὅτι τὰ πόδια μας δὲν ἐρρίζωσαν ἐδῶ-χάμω!.. Δόξα σοι ὁ Θεός, ἡ κυκλοφορία εἶνε δυνατὴ μεταξὺ αὐτῶν τῶν δένδρων, καὶ τὸ σκότος δὲν εἶνε τόσο βαθύ ποῦ νὰ μὴν ἡμποροῦμεν νὰ διευθυνθῶμεν...

— Ἐμπρὸς λοιπὸν! διέταξεν ὁ Κάμης.

Καὶ οἱ τρεῖς προχώρησαν ἀνιχνευτικῶς εἰς διάστημα ἡμίσεος χιλιομέτρου. Συνήντησαν παντοῦ τὸ αὐτὸ γυμνὸν ἔδαφος, τὸν αὐτὸν τάπητα τῆς χλόης, ἰσχνὸν καὶ ξηρόν, οἷος θὰ ἦτο ὑπὸ στέγασμα

ἀδιαπέραστον ὑπὸ τῆς βροχῆς καὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Παντοῦ τὰ αὐτὰ δὲν δρᾷ, τῶν ὁποίων δὲν ἔβλεπον παρὰ τοὺς κορμούς καὶ τοὺς χαμηλοτέρους κλάδους. Καὶ παντοῦ ἐπίσης ἡ αὐτὴ ἀόριστος καὶ συγκεχυμένη βοή, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐρχομένη ἀνωθεν, καὶ τῆς ὁποίας τὸ αἶτιον παρέμενεν ἀνεξήγητον.

Τὸ ὑπόδενδρον ἐκεῖνο τοῦ δάσους ἦτο κηθολοκληρίαν ἔρημον;... Ἰσως ὅχι. Ὁ Κάμης τοῦλάχιστον ἐνόμισεν ἐπαλειμμένως, ὅτι διέκρινε σκιὰς διολισθαίνουσας μεταξὺ τῶν δένδρων. Μήπως ἦτο ὁπτικὴ ἀπάτη;... Δὲν ἤξευρε τί νὰ ὑποθέσῃ. Τέλος, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀνωρελοῦς ἀνιχνεύσεως, οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς, κρίνοντες καλὸν νὰ σταματήσουν, ἐκάθισαν παρὰ τὸν κορμόν μιᾶς βαυινίας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἤρχισαν νὰ συνειθίζουν τὸ σκότος, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ὀλιγόστευε. Χάρις εἰς τὸν ἀνυψούμενον ἥλιον, ὀλίγη λάμψις διέχυνετο καὶ ὑπὸ τὸ πυκνὸν στέγασμα, τὸ ἐκτεινόμενον ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους. Καὶ ἡμποροῦσαν τώρα νὰ διακρίνουν τὰντικείμενα ἐξ ἀποστάσεως εἰκοσι βημάτων.

Αἶφνης ὁ ὁδηγὸς ἠρώτησε χαμηλοφώνως:

— Τί εἶνε ἐκεῖ-πέρα;... Κάτι βλέπω ποῦ κουνιέται...

— Ζῶν ἢ ἄνθρωπος; εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ, κυττάζων πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Ὅπωςδήποτε θὰ εἶνε παιδί, παρετήρησεν ὁ Κάμης, διότι εἶνε μικροῦ ἀναστήματος.

— Διάβολε! εἶνε πίθηκος! εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

Ἀκίνητοι, ἐσιώπησαν, διὰ νὰ μὴ τρομάξουν τὸν πίθηκον... Ἐ καὶ νὰ κατάρθωναν νὰ τὸν συλλάβουν, μετὰ τὴν πείναν ποῦ εἶχαν!... Θὰ τὸν ἔτρωγαν μὴ χάρα, μετὰ τὴν δεδηλωμένην ἀντιπάθειαν τοῦ Τζὼν Κόρτ καὶ τοῦ Μάξ Οὐμπέρ πρὸς τὸ κρέας τοῦ τετραχειρίου. Ἀλλὰ πάλιν, χωρὶς φωτιά, πῶς θὰ τὸν ἐψήναν;

Ἐν τούτοις τὸ ζῶν ἐπλησίαζε, καὶ ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν τριῶν ἀνθρώπων δὲν ἐφάνερωσε καμμίαν ἐκπληξιν. Καὶ ἤρχετο πρὸς αὐτοὺς, βαδίζων ὡς ἄνθρωπος, διὰ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του. Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἐσταμάτησε.

Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξιν τοῦ Τζὼν Κόρτ καὶ τοῦ Μάξ Οὐμπέρ, ὅταν ἀνεγνώρισαν τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἀνθρωποπίθηκον, τὸν ὁποῖον εἶχε σώσῃ ὁ Λάγκας, τὸν προστατευόμενον τοῦ μικροῦ ἰθαγενοῦς!

Ἀντηλλάχθησαν αἱ λέξεις αὗται:

— Αὐτός... αὐτὸς εἶνε...

— Βεβαίωτατα.

— Ἀλλὰ τότε, ἀφοῦ ὁ μικρὸς εἶνε ἐδῶ, διατί νὰ μὴν εἶνε μαζί του καὶ ὁ Λάγκας;

— Μὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι δὲν ἀπατάσθε;... ἠρώτησε τότε ὁ Κάμης.

— Ναι, ἐβεβαίωσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, ἄλλως τε θὰ το ἰδοῦμεν ἀμέσως.

Ἐξήγαγεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του τὸ μεταλλίον, τὸ ὁποῖον εἶχε πάρῃ ἀπὸ τὸν λαίμνον τοῦ μικροῦ, καὶ κρατῶν αὐτὸ ἀπὸ τὸ κορδόνι, τὸ ἐταλάντευσεν ὡς ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον παρουσιάζει κανεῖς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν παιδίου, διὰ νὰ το ἐλκύσῃ.

Μόλις ὁ μικρὸς εἶδε τὸ μεταλλίον, ἐπλησίασε τρέχων. Δὲν ἦτο πλέον ἀσθενής, βεβαίωτατα! Κατὰ τὰς τρεῖς αὐτὰς ἡμέρας ποῦ ἔλειπεν, ἐπανέκτησε τὴν ὑγείαν του, καὶ συγχρόνως τὴν φυσικὴν του εὐκίνησιν. Καὶ ὤρμησε πρὸς τὸν Τζὼν Κόρτ, μετὰ τὴν πρόθεσιν—ἦτο φανερόν,— νὰ πάρῃ ὁπίσω τὸ πᾶγμά του.

Ὁ Κάμης τὸν συνέλαβε διερχόμενον, καὶ τότε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα του αἱ λέξεις αὗται καθαρῶτα ἀρθρωθεῖσαι:

— Λί-Μά!... Νγκάλα!... Νγκάλα!...

Δὲν ἔλεγε πλέον, βλέπετε, νγκόρα. Τί νὰ ἐσήμαιναν ἀρὰ γε αἱ λέξεις αὗται, γλώσσης ἀγνώστου ἀκόμη καὶ εἰς τὸν Κάμην;... Οἱ σύντροφοί του καὶ αὐτὸς δὲν ἔλαβαν καιρὸν οὔτε νὰ το συλλογισθοῦν. Αἰφνιδίως ἐπαρουσιάσθησαν καὶ ἄλλα ὄντα, ὑψηλοῦ ἀναστήματος αὐτὰ, ἀφ' οὗ ἀπὸ τῶν ποδῶν μέχρι τῆς κεφαλῆς ἡ ἀπόστασις δὲν θὰ ἦτο μικροτέρα τῶν πεντέμισι ποδῶν.

Ὁ Κάμης, ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ δὲν ἡμπορέσαν νὰ ἐνοήσουν ἂν εἶχαν νὰ κάμουν μετὰ ἀνθρώπου ἢ μετὰ τράχειρα. Νὰ κάμουν ἀντίστασιν, θὰ ἦτο ὀλωςδιόλου ἀνωφελές. Οἱ ἐχθροί, ἢ οἱ φίλοι, ἦσαν δώδεκα καὶ ἐφαίνοντο ἰσχυροί... Ἀμέσως ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του συνεληφθήσαν, ἡρπάγησαν ἀπὸ τοὺς βραχίονας, ἐσπρώχθησαν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ ἐξηναγκάσθησαν νὰ περιπατήσουν, περιστοιχίζόμενοι ὑπὸ τοῦ παρὰδῶξου ἐκείνου ὀμίλου, καὶ δὲν ἐσταμάτησαν εἰμὴ ἀφ' οὗ διήνυσαν οὕτω πορεῖαν πεντακοσίων ἕως ἑξακοσίων μέτρων.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὑπῆρχον δύο δένδρα, ἀρετὰ πλησίον ἀλλήλων κείμενα, τῶν ὁποίων οἱ κορμοὶ ἦσαν παραλλήλως ἐπικλινεῖς. Ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου κορμοῦ, ἦσαν προσηρμοσμένοι κλάδοι ὀριζόντιοι καὶ διατεταγμένοι ὡς βαθμίδες. Οὕτω τὰ δύο δένδρα ἐσχημάτιζαν κλίμακα στερεωτάτην καὶ ὅχι πολὺ δυσανάβατον.

Πέντε-ἕξ μέλη τῆς συνοδείας ἤρχισαν νὰ τὴν ἀνέρχωνται βραδέως, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα ἡνάγκαζον τοὺς αἰχμαλώτους νὰ κολουθοῦν, χωρὶς ὅπωςδήποτε νὰ τοὺς μεταχειρίζωνται βαναύσως ἢ νὰ τοὺς κακοποιοῦν.

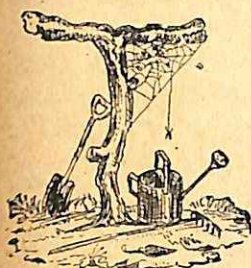
(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΕΥΕΝΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ Φθινόπωρον ἤλθε. Τὸ λέγει ὁ Καζαμίας... τὸ φωνάζει ὁ ἄνεμος, ὁ ψυχρὸς ἄνεμος, κάμπτων τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων... τὸ βροντοφωνεῖ ὁ καστανοπώλης, διακλῶν τὸ χειμωνιάτικον ἱμῶρευσμά του: «Κά-στρα καζαμίας!» Ναι, ἦλθε τὸ Φθινόπωρον! Ἄλλὰ μετὰ πόσων βίων, μετὰ πόσων ὁρμῶν! Νομίζεις ὅτι δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ. Δὲν ἦτο τὸ γλυκύ, ὃ ἡμερὶν ἐκεῖνι Φθινόπωρον, τὸ ὁποῖον ἤρχετο ἄλλοτε ὀλίγον κατ' ὀλίγον, σιγά-σιγά, ὡς εἰς ἄρμα βραδυποροῦν. Φέτος εἰς ἑβδόμη αἰ κυριολεκτικῶς καὶ ἡ εἰσβολὴ του ἦτο τόσο ἀπτόμος, τόσο ψυχρὰ καὶ τραχεῖα, ὥστε θὰ ἔλεγε κανεῖς ὅτι ἔγινε κάποιον λάθος εἰς τὸν Κύκλον τοῦ Ἐνιαυτοῦ, καμμία μετατόπισις, καὶ ἀντὶ τοῦ Φθινοπώρου ἦλθεν ἀμέσως ὁ Χεῖμων.

Ἄλλοτε, ἐνθυμούμην, πρὸ πέντε καὶ δέκα ἐτῶν, τὸ φθινόπωρον ἤρχετο πλέον κανονικῶς. Βαθυμῶν ἐδράζειν ἡ ἀτμόσφαιρα, αἱ νύκτες ἐγίνοντο ὑγρότεραι, καὶ μίαν πρωΐαν, ἐξυπνῶντες, ἐβλέπαμεν εἰς τὸν ὀρίζοντα ὀλίγα σύννεφα. Ἦσαν τὰ πρῶτα σύννεφα, αἱ πρῶται κηλίδες τοῦ ἀσπίλου ἕως τότε οὐρανοῦ. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ σύννεφα ἦσαν περισσότερα, τὴν ἄλλην ἀκόμη περισσότερα καὶ πλέον ἐπίμονα. Ἐπιτέλους συνεσπρεύοντο πυκνά, ἔστρωναν, καὶ ὁ ὅλος ὁ οὐρανὸς ἐσκεπάζετο. Θὰ βρέξῃ ἢ δὲν θὰ βρέξῃ;... Ὅχι, μετ' ὀλίγον τὰ σύννεφα διελύοντο, δὲν ἔθρεχεν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ἐθρεχεν ὅμως τὴν ἄλλην. Καὶ ἦτο πραγματικῶς μᾶλλον ἀπώλυστος ἢ πρῶτη ἐκείνη βροχὴ, ἡ ραγδαία, ἡ ὁρμητικὴ, μετὰ τὰς ἀστράπας καὶ τὰς βροντάς, καὶ μετὰ τὴν χαρακτηριστικὴν ὁσμὴν τοῦ χύματος, τὸ ὁποῖον ἐβρέχετο ὕστερ' ἀπὸ τόσο καιρὸν ξηρασίας... Καὶ ἄρχιζαν τακτικὰ τὰ πρωτοβρόχια! δύο καὶ τρεῖς φορές τὸ ἡμερο-νύκτιον ἔθρεχεν. Ὁ καιρὸς ὅμως ἐξηκολούθει γλυκὺς, καὶ μετὰ τὴν βροχὴν ὁ περίπατος ἦτο θαυμάσιος. Ἠμποροῦσε καὶ νὰ καθήσῃ κανεῖς εἰς τὸ υπαίθριον ἐξαίρετα. Ἐπειτα αἱ βροχαὶ ἔπαυαν ὁ νότος ἐγίνετο βορρᾶς τὰ σύννεφα ἐσφάλλοντο, ὁ οὐρανὸς ἔλαμπε καταγάλανος, ἄλλ' ὁ ἄνεμος ἐσούριζε ψυχρὸς, παγωμένος. Ἦτο τὸ πρῶτον κρύον. Ἡ ζωὴ τοῦ υπαίθρου κατελύετο ὀριστικῶς τὰ χονδρὰ ἐπανωφόρια εἰς ἐνέργειαν ἢ

ὀψις τῆς πόλεως χειμερινῇ. Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ὁρμὴ τοῦ βορρᾶ ἐμετρίζετο, ἡ ἀτμόσφαιρα ἐγλυκύνετο, ὁ ἥλιος ἔκλει πάλιν, καὶ ἤρχιζε τὸ «μικρὸ καλοκαίρι», δηλαδή ἕνα θυμάσιον καὶ χλιαρὸν φθινόπωρον, τὸ ὁποῖον παρετείνεται μέχρι τέλους Νοεμβρίου!

Ἀλλ' εἶνε μερικά χρόνια, ποῦ ἡ τάξις αὐτὴ μετεβλήθη. Οἱ μετεωρολόγοι λέγουσιν, ὅτι παρτηροῦνται περὶ οὐδοί, σειρὰ ἐτῶν δηλαδή, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ χειμὼν εἶνε βρῦς καὶ ἄλλω τῶσων πάλιν, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ χειμὼν εἶνε γλυκὺς. Φησὶν δὲ ὅτι διατρέχοντες τώρα περίσθον χειμῶνων ψυχρῶν, πρωΐμων καὶ παρατεταμένων. Πόσον διαρκοῦν αὐταὶ αἱ περίοδοι; Ἄλλοι λέγουσιν δέκα ἔτη, ἄλλοι δεκαπέντε, ἄλλοι εἰκοσι. Βλέπετε, ὅτι δὲν συμφωνοῦν καὶ εἰς αὐτὸ οἱ μετεωρολόγοι, ὅπως καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα διότι ἡ μετεωρολογία εἶνε τὸ πλέον ἀσταθές, ἀμείβολον καὶ ἀβεβίον τμήμα τῆς Ἐπιστήμης. Τίποτε μετεωρολογικὸν δὲν εἰμφορεῖ κανεῖς νὰ προῖδῃ ἀσφαλῶς, τίποτε νὰ βεβαιώσῃ μετὰ θετικότητος. Προλέγουσιν π. χ. ὅτι ὁ ἐφετεινὸς χειμὼν θὰ εἶνε δριμύς, καὶ ἀπεικν- τίσ εἰμφορεῖ νὰ φανῇ γλυκύτατος. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι οἱ μετεωρολόγοι διαφεύ- δονται εἰς τὰς προρρήσεις των. Ἀλλ' εἶνε ἐπίσης βέβαιον, ὅτι μερικά χρόνια τώρα τὸ φθινόπωρον μας... κατηργήθη.

Εἶδате τί ἔγινε φέτος; Ἐκεῖ ποῦ εἶ- χαιμεν ζέστην ἀποπνικτικὴν, ἐκεῖ ποῦ ἐνομίζαμεν ὅτι ὅλος ὁ Σεπτέμβριος θὰ πρήρχετο ὡς μὴν θερινός, ἔφαρξεν... ἐχειμῶνισεν. Καθυτὸ ἐχειμῶνισεν. Ἐφύσησεν ἀποτόμως ἕνας βορρᾶς δυνατὸς καὶ ψυχρότατος, ὁ ὁποῖος μᾶλλον ὑπενθύμισε τὸν Δεκέμβριον. Δὲν ἔθρεξεν, ἀλλ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ χιονίσῃ. Τὰ θέατρα ἐκλει- σθη, τὰ Φάληρα ἡρημώθησαν. Καὶ αὐτὸ παρτάθη ἐπὶ τέσσαρας πέντε ἡμέρας... Ὅχι καλοκαίρι πάλιν; ὅχι; Ποῖός το ἐξυρεῖ! Σὰς εἶπα ὅτι διαφεύδονται καὶ οἱ μετεωρολόγοι—πόσον μάλλον ἡμεῖς!

Ἀλλὰ τί μας μέλει!... Ὅποτε θέ- λει ὁ Θεὸς ἄς κάμῃ χειμῶνα, καὶ ὅπο- τε θέλει ἄς κάμῃ καλοκαίρι, ἔ; Τὰ σχολεῖα ἀνοίξαν, τὰ τζάνια εἶνε ἑτοιμα, τὰ βιβλία ἀγοράσθησαν, ἡ μαμμὰ καὶ ὁ μαμμάκις ἐφρόντισεν διὰ τὰ χειμωνιάτικα, —διότι πρὶν πενιάσων μαγεῖρεσθων οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι,— ἡ νέα ἐποχὴ μᾶς εὐρίσκει προετοιμασμένους νὰ τὴν δεχθώ- μεν, καὶ εἴτε χειμὼν εἴτε φθινόπωρον, ὅτι εἶνε, καλῶς νὰ ἔλθῃ! Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὰς Ἐποχάς, μᾶς τὰς στεί- λει ὅταν καὶ ὅπως εὐδοκῇ. Ἡμεῖς δὲν θὰ κρίνωμεν βέβαια τὰ ἔργα Του! Ἀπε- ναντίας Ἐκεῖνος ἐπιβλέπει καὶ κρίνει τὰ ἰδικά μας, καὶ εἰς κάθε ἐποχὴν, θέ- λει τὰ ἔργα μας νὰ εἶνε καλὰ καὶ ἀρε- στὰ εἰς Αὐτόν!...

Σὰς ἀσπάζομαι.

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 289.)

Ναί, ὁ Γιαννιός, ὁ ὁποῖος αὐτὴν τὴν ὥραν ἴσα ἴσα ἐπερίμενεν ἀρπάξει τὸν κύριόν του, ἀνατρέπει μερικοὺς ἀπὸ τοὺς συμπλεκόμενους, ἀνοίγει τόπον καὶ χω- ρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανεῖς, χώνει τὸν Βαλεντίνον εἰς τὴν πρώτην ἀνοικτὴν θύ- ραν.

Οὕτως, ὁ Βαλεντίνος καὶ ὁ Γιαννιός εὐρέθησαν εἰς τὸ κατάστημα μιᾶς σιδερώ- τρας, ἡ ὁποία εἴχε νὰ εἶνε,—τὴ καλὴ σύμπτωσις!— ἡ παχεῖα ἐκείνη γυναίκα, ποῦ πρὸ ὀλίγου εἶχε πᾶρῃ τὸ μέρος τοῦ Βαλεντίνου.

Τὰ ἀσπρόρροχα τῶν πελατῶν εἶνε ἐκεῖ... καὶ γρήγορα-γρήγορα χώνουν τὸν Βαλεντίνον μέσα εἰς ἕνα μεγάλον σωρὸν ἀπὸ ὑποκάμσκα, ἀπὸ κομίζολες καὶ ἀπὸ μεσοφόρια... Ὁ Γιαννιός, ἡ σιδερώτρα καὶ ἡ κόρη τῆς ἐργάζονται ἐναμίλλως, καὶ ἰδοὺ ὁ συνταγματάρχης μας ἀφαντός, ἀόρατος, χωρὶς καμμίαν συγκοινωνίαν μετὰ τὸν ἐξω κόσμον, καὶ σχεδὸν χωρὶς ἀέρα...

Ὅταν οἱ μαχηταὶ τοῦ δρόμου ἐκουρά- σθησαν νὰ πολεμοῦν, οἱ μὲν ἐπέστρεψαν εἰς τὰ σπίτια των, οἱ δὲ ὠδηγήθησαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, καὶ ἡ συνοικία ἡσύ- χασε. Τότε καὶ ὁ Βαλεντίνος ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του,—ἦτο καιρὸς, διότι ὀλίγον ἔλειψε νὰ ποθάνῃ ἐξ ἀσφυξίας,— καὶ ἀμέσως συνεκροτήθη συμβούλιον εἰς τὸ ἰδιαιτερον δωματίον τῆς σιδερώ- τρας. Πῶς νὰ φύγῃ ἀπ' ἐκεῖ; Μετὰ τὴν στολὴν τοῦ συνταγματάρχου; Οὕτε νὰ το συλλογιθῇ! Βεβαίως οἱ στρατιῶ- ται παρὰ φύλακτον εἰς τὰς γειτονικὰς ὁδοὺς, καὶ δὲν ἦτο κατάλληλος στιγμή διὰ νὰ φανῇ ἔξω μετὰ κράνος. Ὁ Γιαννιός ἐπεφορτίσθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Χρυ- σοῦν Δέρας διὰ νὰ φέρῃ ἐνδύματα ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνα, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε φέρων... τὸν Πονηρίδην!

Τὴν εἶχε πάθῃ καὶ αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς, ὅπως τοῦ ἤξιζεν... Ἡ θεῖα Ζεφυρίνα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπερίμενεν εἰκοσι γιλιὰ- δες τάλληρα,— τὸ ἥμισυ τῆς κείας,— δὲν εἶχε νὰ τοῦ δώσῃ παρὰ τὴν εἰδησιν μιᾶς συμφορᾶς: Φαντασθῆτε ὅτι ὁ πανύ- ψηλος ἐκεῖνος ὑπερήφανος, μολὶς ἡσθάνθη τὰ θυλάκιά του βαρυὰ ἀπὸ τὰ τάλληρα, ἡσθάνθη συγχρόνως καὶ τὰ πόδια τοῦ ἐλαφρότατα, καὶ ἅμα ἐβγήκαν εἰς τὸν δρόμον, ἤρχισε νὰ τρέχῃ... Ποῦ νὰ τὸν προφθάσουν τὰ γεροντικά πόδια τῆς Ζε- φυρίνας! Ἀντί τὰ τάλληρα!... Ἐτοί οἱ κλέπτει ἐκλάπησαν ἀπὸ τὸν συνένοχόν των, χωρὶς νὰ εἰμφορῶν κανὲν νὰ τὸν καταγγείλουν εἰς τὰς ἀρχάς, διότι πρὸς ἐπιμέτρον θὰ ἐκινδύνευαν νὰ κρεμασθοῦν καὶ αὐτοί.

Τότε ὁ Πονηρίδης, καταλυπημένος,

ἀπογοητευμένος, ἤναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὸν σάκκον τοῦ κυρίου του· ὡσφραίνεται ἀκόμη ἐκεῖ μέσα πενήντα πέντε χιλιάδες τάλληρα ὀρεκτικώτατα, καὶ νέα λωποδυτικὰ σχέδια ἤρχισαν νὰ βλαστάνουν εἰς τὸ κεφάλι του...

Ὁ Βαλεντίνος τὸν ὑπεδέχθη κατ' ἀρχὰς μὲ θυμὸν :

— Πῶς, κατεργάρη, τολμᾷς νὰ παρουσιάσεις ἀκόμη ἐμπρός μου ἀφ' οὗ μὲ ἐκλεψες, ἄτιμε;! Πήγαινε νὰ εὕρης τοὺς Δεσκρανιὸλ καὶ τοὺς Σαμαγιάν σου!

Ἄλλ' ὁ κατεργάρης εἶχε τὸ σχέδιόν του. Ἐπεσεν εἰς τὰ γόνατα, ἐξεδήλωσε τὴν μεγαλητέραν ἀπελπισίαν, συνεσώρευσε διαμαρτυρίας καὶ δικαιολογήσεις, ἐκλάυσε μάλιστα, (διότι, ὅπως ὅλοι οἱ ψεῦσαι, κατεῖχε τὸ χάρισμα νὰ κλαίῃ κατὰ βούλησιν.) Ἐπειτα ἐξήγησε πῶς συνέβη ἡ θλιβερά ὑπόθεσις: ὁ ἐξάδελφός του, ὁ οἰκονόμος τῆς Δουκίσσης, τοῦ τα εἶπεν ὅλα πρὸ ὀλίγου ἡ Δούκισσα Δεσκρανιὸλ, λέγει, ἐπῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ καλὸ τῆς, τῆς ἦλθε πυρετός, ἐπεσεν εἰς τὸ κρεβάτι... ὁ κόμης Δυπλεσσὶ - Σαμαγιάν, αὐτός, αὐτὸς ἦτο ὅλη ἡ αἰτία... ὅπως τόσοι ἄλλοι ἐνδοξοὶ στρατιωτικοί, λέγει, κατεῖχτο καὶ ὁ κόμης ἀπὸ ἑνὸς πάθος

« Ὁ πρῶν συνταγματάρχης ἐφόρεσε γυναικεῖα!... (Σελ. 300, στήλ. γ'.)

δλέθριον, ἦτο μανιώδης χαρτοπαίκτης... Εἶχε χρέη πολλὰ, ἦτο κατεστραμμένος, καὶ δια νὰ σωθῇ, μετεχειρίσθη ψεύδος ἀνάξιον αὐτοῦ. ἔβαλε 'στὸ χέρι τὰς σαρανταπέντε χιλιάδας τάλληρα τῆς Δουκίσσης, τὰ ἐπαίξε καὶ τὰ ἔχασεν ὅλα!... Ἐπειτα, διὰ νὰ μὴ στιγματισθῇ, ἠτύονησε! πᾶει!

Τὰ ψεῦδη αὐτὰ ἀπηγγέλθησαν μὲ τόσῳ φυσικῶν τόνων καὶ μὲ τόσῃ ἀπελπισίαν, ὁ Πονηρίδης διηγῆθη τόσας ὁμοιοληθεῖς λεπτομερείας, καὶ ὁμίλων ἔχυνε δάκρυα

τόσον πικρά, ὥστε ὅλοι, ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνεκινήθησαν. Ἡ ἀγαθὴ σιδερώτρα, διὰ νὰ τὸν ἐμψυχώσῃ, τοῦ ἔδωκεν ἕνα ποτήρι κρασί· καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Γιαννίδης ἦτο συγκινημένος· ὁ δὲ Βαλεντίνος, εὐπιστος πάντοτε ἕνεκα τῆς ἀπειρίας του καὶ τῆς καλῆς του καρδιάς, παρεκάλεσε τὸν Πονηρίδην νὰ τὸν συγχωρήσῃ διὰ τὰς ὑποψίας του, καὶ τοῦ ἐξήγησε συμβουλὰς διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν δύσκολον ἐκείνην θέσιν.

Ὁ Πονηρίδης ἤπιε τὸ ποτήρι, ἐξήγησεν ἄλλο ἕνα, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ σοβαρόν: «Ἐνταῦθα συλλήψεως εἶχεν ἐκδοθῇ ἐναντίον τοῦ Βαλεντίνου ἡ ἀστυνομία τὸν κατεζήτη δραστηρίως. Ἄν τὸν ἐπιαναί, εἰς οἶον· δῆποτε μέρος καὶ μὲ οἰανδήποτε στολήν, θὰ τὸν ἐστελλαν ἀμέσως εἰς τὴν Βασιλῆν. ... Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Ἀς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ Κερκόζ, εἶπε δειλῶς ὁ Βαλεντίνος, διότι ἤρχισεν ἤδη νὰ βαρύνεται «τὴν ζωὴν τῆς αὐλῆς.»

— Εἰς τὸ Κερκόζ; τὸ ἐσυλλογισθῆκατε καλὰ; Νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸ Κερκόζ, ἀφ' οὗ ἐχάσατε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας σας;

μαρκήσιον Μονταρλὺν, πρέσβυν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος παρὰ τῇ Γαληνοτάτῃ Δημοκρατίᾳ. Θὰ τῷ παρουσιάσετε τὰ συστατικά σας, τὰς ἐπιστολάς τοῦ κυρίου κόμητος, καὶ χωρὶς ἄλλο ὁ κύριος Μονταρλὺν θὰ σας προστατεύσῃ, θὰ ἐνεργήσῃ νὰ ναυκληθῇ τὸ ἐνταῦμα, ποῦ σας ἀπειλεῖ ἐδῶ, καὶ θὰ φροντίσῃ δι' ὅλα...

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Βαλεντίνος, σκεπτικῶς.

— Ἐπειτα, μήπως ἡ Βενετία δὲν εἶνε ὁ μόνος κατάλληλος τόπος δι' ἕνα εὐπατρίδην νέον, εὐμορφον, φίλον τῶν διασκεδάσεων καὶ φιλόδοξον; Εἰς τὴν Βενετίαν συναντᾷ κανεὶς τὴν ἀριστοκρατίαν ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν Αὐλῶν, ποῦ πηγαίνει ἐκεῖ διὰ τὰ Καρναβάλια, καὶ εἶνε πολὺ εὐκόλον νὰ γνωρισθῇ κανεὶς μὲ καλοὺς φίλους καὶ νὰ εὕρῃ ἰσχυροὺς προστατάς.

Ἡ λέξις Βενετία ἤχει εἰς τὰ ὦτα τοῦ Βαλεντίνου ὡς γλυκεῖα μουσικὴ σερενάδα... Εἶχε περάσῃ μίαν ἡμέραν γεμάτην θλίψεως καὶ φόβου, εἶχεν αἰσθανθῇ τὸ ψῆχος τῆς φυλακῆς, εἶχε προαισθανθῇ τὴν Βασιλῆν... Καὶ ἦλθεν ἀμέσως ἡ ἀντίδρασις. Ἡ νεότης ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην τῆς χαρᾶς, ἐξήτει διασκεδάσιν, κίνησιν, γέλια, εὐθυμίαν... Διὰ τοῦτο ὁ Βαλεντίνος ἐπεκρότησεν ἀμέσως τὴν ἰδέαν τοῦ Πονηρίδου καὶ ἐδήλωσεν ὅτι αὐριοῦν τὸ πρῶτ' ἄνεχώρει εἰς Βενετίαν.

Ἀλλὰ πῶς νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι;... Οἱ στρατιῶται παρεφύλατταν.

Ὁ Πονηρίδης εὗρεν ὥραϊαν λύσιν: Νὰ φορέσῃ ὁ Βαλεντίνος τὰ φορέματα τῆς Δεσποινίδος Μαρίας, τῆς κόρης τῆς σιδερώτρας.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Βαλεντίνος ἐκοιμήθη εἰς τὸ σπῆτι τῆς καλῆς γυναικός, ἡ ὁποία τὸν εἶχε σώσῃ. Καὶ φαντασθῆτε πλέον τί γέλια ἔγιναν τὸ πρῶτ', ὅταν ὁ πρῶν συνταγματάρχης ἐφόρεσε γυναικεῖα!... Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ νεαρὸς βαρῶνος μετεμορφώθη εἰς ὥραιον διανοῦντα. καὶ τὸσον τοῦ Μαρίας ὅσον καὶ ἡ μητέρα τῆς δὲν ἀπέκρυψαν τὸν θαυμασμόν των.

Ὁ ἀποχωρισμὸς ὑπῆρξε συγκινητικώτατος ἐκατέρωθεν. Ἡ σιδερώτρα ἐφίλησε τὸ ξένον τῆς καὶ εἰς τὰ δύο μάγουλα μὲ στοργὴν μητρικὴν. Ἐπειτα ὁ Βαλεντίνος, ὁ Γιαννίδης καὶ ὁ Πονηρίδης διηυθύνθησαν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Σηκουάνα καὶ ἐπεβιβάσθησαν εἰς ἕν πλοιάριον τοῦ ποταμοῦ, μαζὶ μὲ δέμκτα, μὲ βαρέλια, μὲ ζῶα, καὶ μὲ πλῆθος ἐπιβατῶν, θορυβῶδες καὶ εὐθυμον, ἀποτελούμενον ἀπὸ παραμάνες, ἀπὸ χωρικοὺς, ἀπὸ ζωεμπόρους καὶ ἀπὸ στρατιώτας.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Θ'

Ὁ μικρὸς Πέτρος, καθὼς σὰς εἶπα, εἶχεν ἀκολουθήσῃ τοὺς κυνηγούς, καὶ ἦταν κρυμμένος ἀπὸ πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ τοὺς ἐκύτταζε ποῦ ἔτρωγαν.

«Ἀχ! ἔλεγε· πότε θὰ σηκωθοῦν, νὰ τρέξω νὰ φάγω τάπομεινάρια. Κ' ἔχω μιά πεῖνα!...»

Ἐκεῖ ποῦ ἐσυλλογίζετο αὐτὰ, μπάμ! τοῦ ἔρχεται ἡ τουφεκία... Κακόμοιρο παιδί!...

Νά, τώρα το πηγαίνουν 'στὸ σπῆτι του. Ὁ Ἀνδρεῖος Ἀχιλλεύς, μὲ μαῦρα δάκρυα, ἀκολουθεῖ τὸν ἄνθρωπο, ποῦ κρατεῖ τὸν πληγωμένο 'στὴν ἀγκαλιά του.

Ὡ, τί πικρά ποῦ μετανοεῖ γιὰ τὴν τρέλλα του... Καὶ ἂν πεθάνῃ ὁ μικρὸς Πέτρος ἐξ αἰτίας του;...

Δίκη, πολὺ δίκη ἔχουν οἱ μεγαλύτεροι! Ποτὲ τὰ παιδιά δὲν πρέπει νὰ ἐγγίζουσιν τουφεκί... Ὡ, ἂν ὁ μικρὸς Πέτρος γιατρευθῇ, ὁ Ἀχιλλεύς ὑπόσχεται 'στὸ Θεὸ νὰ διορθωθῇ ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά του, νάφισῃ γιὰ πάντα τὲς ἀνόητες παλλικαριές του... τὲς τρέλλες του!

Τί θλιβερά ποῦ ἐτελείωσε ἡ ὥραία ἐκείνη ἡμέρα τοῦ φθινοπώρου!...

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ

(Τέλος· ἴδε σελ. 291)

ἤρχισε μὲ κόπον καὶ μὲ τρεμούλαν νὰ καταβαίνει πρὸς τὴν ὄχθην, καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ ἐμβῇ εἰς τὸ νερόν, ὅταν ἤκουσεν ὀπισθεν τοῦ βήματα... Ἐνόμισεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν μυστηριώδη φωνήν, ἀπεφάσισεν ἐπιτέλους νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Ἀπὸ ἐδῶ! ἐδῶ! τῷ ἐφώναξεν.

Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν, ἀντὶ νὰ ἐπαλάβῃ ὅτι, ἔλεγεν, ἡ φωνή, μιά ἄλλη φωνή, γνωστὴ εἰς τὸν Λώρην καὶ κάπως θυμωμένη, τῷ ἀπεκρίθη:

— Τώρα! τώρα! περίμενε, μάγκα, καὶ θὰ ἰδῇς ξύλο ποῦ ἔχεις νὰ φᾶς!

Ἦτο ὁ παπποῦς, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις ἤρκεσθαι νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὸ ποτάμι, νὰ τοῦ ψαρεύσῃ τὸ ὑπόδημα, νὰ τοῦ το φορέσῃ, νὰ τὸν πιᾷσιν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ χωρὶς νὰ τοῦ εἴπῃ τίποτε, νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ σπῆτι, δι' ἄλλης ὁδοῦ, συντομωτέρως ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχε πάρῃ τὸ πρῶτ' ὁ τρελλὸς Λώρης.

Ἡ περιπέτεια τοῦ διήρκεσε τέσσαρας ὥρας.

Ἐπείσυναν νὰ τὸν ἀλλάξουν, διότι ἦτο μούσκεμμα... Ὅταν ἔμαθε πόσῃ ἀνησυχίαν εἶχε προξενήσῃ, τότε ἐνόησε τὴν βαρύτητα τοῦ πταίσματός του καὶ ἀνωμολόγησε κατ' ἑαυτὸν ὅτι ἦτο ἄξιος τιμω-

ρίας. Διὰ νὰ τὴν προλάβῃ, ἐξωμολογήθη εἰς τὸν πάππον τοῦ τὴν μετάνοιάν του, καὶ μετὰ δακρυῶν τὸν παρεκάλεσε νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Ὁ ἀγαθὸς γέρον ἐφίλησε τὸν ἔγγονόν του, καὶ ὅταν ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἐκδρομῆς του, τῷ εἶπε:

— Τὰ λόγια ποῦ ἤκουσες, παιδί μου, σὺ ὁ ἴδιος τὰ ἐπρόφερες. Σοῦ τὰ ἐστειλεν ὀπίσω ὁ βράχος, ὁ ὁποῖος ὑφύεται εἰς κάποιαν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ὁ ἦχος μεταδίδεται διὰ τοῦ αἵρος, διαγράφων κατ' ὅλας τὰς διευθύνσεις κύκλους, οἱ ὁποῖοι μεγαλύνουν, ἐφ' ὅσον ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ σημεῖον ὅπου παρήχθησαν.

«Οἱ παλμοὶ αὐτοὶ τοῦ αἵρος ὀνομάζονται ἡχητικὰ κύματα. Ὅταν ἐν ἡχητικῶν κύμα συναντήσῃ κανὲν πρόσκομμα, τοῖχον, βράχον, κτλ. ἀντιπᾶν αὐτὰ, δηλαδὴ ἐπιστρέφει ὀπίσω, εἰς τὸν δρόμον τὸν ὁποῖον διέτρεξεν ἤδη, ὅπως ἡ εἰκὼν σου ποῦ στέλλεται ὀπίσω διὰ τοῦ καθρέπτου.

«Ἡ ἀντανάκλασις αὐτῇ τῶν ἡχητικῶν κυμάτων ὀνομάζεται ἡχώ. Διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ ὑπὸ τῆς ἡχῆς μιά συλλαβή, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ διάστημα δεκαεπταμῆτρων, τοῦλάχιστον μεταξὺ τῆς φωνῆς καὶ τοῦ προσκόμματος, τὸ ὁποῖον τὴν στέλλει ὀπίσω.

«Συνήθως ἡ ἡχώ ἐπαναλαμβάνει μίαν φορὰν τὰς συλλαβάς· ἐνίοτε τὰς ἐπαναλαμβάνει δύο φορές, καὶ ἐνίοτε τρεῖς... Κρίμα ποῦ μου ἐστέρησες τὴν εὐχαρίστησιν, νὰ σου κάμω αὐτὸ τὸ μάθημα ἐπὶ τόπου!

— Κ' ἐγώ, παπποῦ, λυποῦμαι πολὺ· ἀλλὰ ἤθελα νὰ δεῖξω θάρρος, ἀψηφῶν κινδύνους, καὶ νὰ ποδείξω ὅτι δὲν φοβοῦμαι μόνος μου εἰς τὸ δάσος...

— Παιδί μου, εἶπε σοβαρὸς ὁ παπποῦς, νὰ δημιουργῇς κινδύνους διὰ νὰ ἔχῃς τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τοὺς διαφεύγῃς, αὐτὸ εἶνε ἔργον τρελλοῦ. Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ πέρνῃ κανεὶς μὲ τὸ στανιὸ μίαν ἀσθένειαν, διὰ νὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν θεραπεύσῃ. Ἀπεναντίας πρέπει κανεὶς νὰ πορεύῃ τοὺς κινδύνους, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει, ὅταν τοὺς συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον του, νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζῃ γενναίως. Ἡ φρόνησις δὲν ἀποκλείει τὸ θάρρος· οἱ δὲ κίνδυνοι, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἀπειλοῦν εἰς τὴν ζωὴν, εἶνε τόσοι πολλοί, ὥστε δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ προκαλῶμεν ἐπιτήδες καὶ ἄλλους, ἀπὸ ἀπλὴν εὐχαρίστησιν.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΟΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 71ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΔΕΚΗΣΕΩΝ

[Γδε Διάπλασις τοῦ 1901, σελ. 346]

Ὁ κύριος λόγος, ὁ ὁποῖος με ἠνάγκασε φέτος νὰ δημοσιεύσω «Ὁδηγίαν πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων», ἦτο ἡ πληθώρα τῶν σφαλμάτων, τὰ ὁποῖα εὗρισκν καθημερινῶς εἰς τὰς Συλλογὰς τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ. Εἶνε ἀδύνατον βεβαίαι νὰ τα ὑποδείξω σήμερον ἐν πρὸς ἐν, καὶ νὰ εἰσέλθω εἰς τὰς λεπτομερείας. Ἀλλ' ὅμως τὰ περισσώτερα εἶνε λάθη κοινὰ, λάθη στοιχειώδη, τὰ ὁποῖα καὶ ἡ ἀπλή ἀνάγνωσις, τῶν «Ὁδηγιῶν» ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ μέλλον θάποτρέψῃ. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε καθ' αὐτὸ παράβασις τῶν κανόνων, καὶ περὶ τῶν ὁποίων αἱ Ὁδηγίαι δὲν λέγουν σχεδὸν τίποτε. Παραδείγματός χάριν:

Πολλοὶ, πλείστοι ἀπὸ τοὺς Διαγωνιζομένους, ἐστέλλον Ἀσκήσεις ὁρθὰς, ἀκριβεῖς, ἀλλὰ κοινὰς. Καὶ δὲν ἦτο μόνον ἡ διατύπωσις τῶν κοινῆς, χωρὶς καμμίαν χάριν, χωρὶς καμμίαν πρωτοτυπίαν, ἀλλὰ καὶ ἡ οὐσία τῶν: Πιττακὸς - Ψιττακός, Μήλος - Δήλος, Κύρος - Τύρος, Τύρος - τυρός, — τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια, ἀπαράλλακτα, στερεότυπα, αἰώνια, ποὺ ἐδημοσιεύθησαν χιλιάκις καὶ ποὺ τα λύει με τὴν μεγαλητέραν εὐκολίαν καὶ ὁ πλέον ἀρχαῖος λῦτης.

Ἐπίσης καὶ σχήματα μετὰ τὰ συνηθέστερα κύρια ὀνόματα, θεῶν, πόλεων καὶ ἡρώων, — ἅς ἐκείνη ἡ Σάρα καὶ ἐκεῖνος ὁ Ἀσὴρ!... — καὶ φωνηεντολίπα κοινώτατα, ἐκ πρώτης ὄψεως ἀναγνωσκόμενα, καὶ ἀκροστιχίδες ἀπλούσταται, καὶ γρίφοι τετριμμένοι... Σὰς βεβαίως ὅτι δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω με αὐτὰς τὰς Ἀσκήσεις. Νὰ τὰς θεωρήσω ὡς κλοπιμαίας; Δὲν ἦσαν, αἱ περισσότεραι τοῦλάχιστον ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦσαν. Νὰ τὰς θεωρήσω ὡς λανθασμένας; Ἀλλ' ἦσαν ὁρθόταται. Νὰ τὰς λογαριάσω λοιπὸν ὡς ἀπλῶς δημοσιεύσιμους; Ἀλλὰ θὰ ἠδικοῦντο ἄλλαι Συλλογαί, με ὀλιγωτέρας δημοσιεύσιμους Ἀσκήσεις, ὅμως πλέον πρωτοτύπους. Καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθην, διὰ νὰ γίνῃ κάποια διάκρισις καὶ δικαιοσύνη, νὰ λογαριάσω εἰς αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν ὡς π ο λ ὺ κ α λ ἄ ς καὶ μερικὰς Ἀσκήσεις, αἱ ὁποῖαι, αὐστηρῶς κρινόμεναι, ἐπρεπε νὰ θεωρηθῶν ὡς ἀπλῶς δημοσιεύσιμοι.

Ἄλλοι πάλιν - ὀλιγωτέροι αὐτοί, - ὑπέπεσαν εἰς τὸ ἀκριβῶς ἀντίθετον λάθος. Ἐδιόλεξαν διὰ νὰ αἰνιγματοποιήσουν τὰ πλέον σπάνια ὀνόματα, τὰς πλέον ἀχρηστούς, δυσευρέτους καὶ ἀπρηχαιώμας λέξεις: Νάβις, ροικός, Θωνίς, Σάρων, Ἀσκάλαφος, Λήτιος κτλ. Ἡκούσατε σὲς ποτὲ αὐτὰς τὰς λέξεις; Καὶ ὅμως θὰ ἦσθε ὑποχρεωμένοι νὰ τὰς εὐ-

ρετε, μ' ἓνα ἅπλου ἡμισημένιον: Ἀρχαῖος βασιλεὺς, ἀρχαία πόλις, Ἀργοναύτης, ἥρως κτλ. Τρέχα γύρευε δηλαδὴ. Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ὑπερβολικῆς αὐτῆς λεξιθρίας, παρατηρῶ καὶ ἄλλην ὑπερβολήν: τὸ πολυσύνθετον, τὸ πολὺ πλοκὸν μερικῶν Ἀσκήσεων. Φαντασθῆτε Συμφωνόγριφον μετὰ Διπλοῦ Μαχικοῦ Γράμματος καὶ Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος! ἢ Ἀκροστιχίδα ἐξ ἀντιθέτων μετὰ Μαχικῆς Συλλαβῆς καὶ Φωνηεντολίπου!! Δηλαδὴ, νὰ περάσῃ κανεὶς ὅλην τὴν ζωὴν του μετὰ τὸ Λεξικὸν τοῦ Ἑρρίκου Στεφάνου, διὰ νὰ λύσῃ μίαν Ἀσκήσιν!

Καὶ δυστυχῶς, εἰς τὸ διπλοῦν αὐτὸ λάθος ὑποπίπτουν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς δυνατωτέρους, — π. χ. ὁ Π. Προσκόπουλος, ὁ ὁποῖος βραβεύεται μετὰ Β' Βραβεῖον. Δὲν ἦτο βέβαια δυνατόν νὰ παραβλέψω τὴν πρωτότυπον καὶ εὐσυνείδητον ἐργασίαν του, καὶ νὰ μὴ τὸν βραβεύσω. Ἀλλ' ἂν αἱ Ἀσκήσεις του ἦσαν κάπως ἀπλούστεραι, ἀσφαλῶς θὰ ἐλάμβανε Α' Βραβεῖον, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν π ο λ ὺ κ α λ ὶ ν Ἀσκήσεων του θὰ ἦτο μεγαλύτερος καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὰς ἀπλῶς δημοσιεύσιμους θὰ τοῦ ἐδημοσίευσαν περισσότερας, — πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν εἴμπορῶ τώρα νὰ κάμω, διὰ νὰ μὴν αὐτοκτονήσουν οἱ ἀτυχεῖς λῦται...

Ἐλπίζω, ὅτι αἱ παρατηρήσεις αὐταὶ θὰ σὰς χρησιμεύσουν διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν, — ὁποῖος θὰ προκηρυχθῇ εὐθὺς ἅμα τελειώσει ἡ δημοσίευσίς τῶν Ὁδηγιῶν, δηλαδὴ μετὰ δύο ἢ τρία φύλλα, — καὶ θὰ ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι τὸ ἰδανικόν, ἡ τελειότερη μιὰς Ἀσκήσεως συνίσταται εἰς τὸ νὰ μὴν εἶνε οὔτε πάρα πολὺ εὐκολή, οὔτε πάρα πολὺ δύσκολή. Πᾶν μέτρον ἄριστον!

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

[Ἐκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι συνοδεύουν ἕκαστον ὄνομα, ὁ πρῶτος σημαίνει τὸ ποσὸν τῶν ἀπλῶς ἐγκριθέντων Ἀσκήσεων ἐξ ἑκάστης Συλλογῆς, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐκ τῶν Ἀσκήσεων τούτων εἶνε αἱ π ο λ ὺ κ α λ ἄ ι. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριθμῶν ὁρίζει τὴν θέσιν τοῦ Διαγωνιζομένου. Ἄν οἱ ἀριθμοὶ δύο Διαγωνιζομένων εἶδουν τὸ ἴδιον ἄθροισμα (20+7=27 καὶ 18+9=27) προηγείται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριθμὸν μεγαλύτερον (18+9). Ὁ τρίτος ἀριθμὸς, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ Ε' ἐντὸς παρενθέσεως, σημαίνει τὸ ποσὸν τῶν ἀπονεμηθέντων εἰς ἕκαστον Εὐσήμων.

Ἡ δημοσίευσίς τῶν ἐγκριθέντων Ἀσκήσεων, ἡ ὁποία ἤρξεν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου, θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι 31 Δεκεμβρίου, θὰ δημοσιευσθῶν δὲ μόνον δοαὶ χρειασθῶν. Ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ δημοσιεύῃ ὅλας τὰς ἐγκριθέντας Ἀσκήσεις, ἀλλὰ μόνον τὰς χρησίμους διὰ τὴν συγκρίτησιν τῆς ἐκ δέκα ἢ δωδεκά διαφόρων Ἀσκήσεων συλλογῆς, τὴν ὁποῖαν παρέχει εἰς ἕκαστον φύλλον.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΣΙΣ

(Οἱ ἔχοντες ἡλικίαν 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καὶ οἱ μὴ δηλώσαντες ἡλικίαν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ποιμενὶς τῆς Δίφης, 19—8 [14 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀρχικαλαμπούρι-στῆς, 19—7 [10 Ε]. — Γεράσιμος Α. Α. Δασκαράτος, 20—5 [13 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Θεαγένης, 18—6 [12 Ε]. — Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου, 15—8 [12 Ε]. — Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, 18—5 [12 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀταβύριον Ρόδου, 19—4 [12 Ε]. — Ναυτοπαῖς, 20—3 [12 Ε]. — Δημήτρα Ν. Φαρμακίδου, 16—6 [11 Ε]. — Ἐρυθρὸν Νέφος, 18—4 [11 Ε]. — Γεράσιμος Δ. Καραουλάνης, 19—3 [11 Ε]. — Πιπίτσα Θ. Ἀθανασιάδου, 16—5 [10 Ε]. — Δημήτριος Π. Ραηκόστασις, 19—2 [10 Ε]. — Ἀγγελος Αὐγερινός, 15—5 [10 Ε]. — Αὖρα τῆς Κερκύρας, 15—5 [10 Ε]. — Πολύμνια Δασκαρέως, 16—4 [10 Ε]. — Χωλὸς Διδόλης, 16—4 [10 Ε]. — Παρήγορος Ἀγγελος, 18—2 [10 Ε]. — Ἀνεψιὸς τοῦ Βασιλέως, 18—2 [10 Ε]. — Νέος Ναυτης, 15—4 [9 Ε]. — Κρητικὸν Κάστανον, 14—4 [9 Ε]. — Ἑλληνικὴ Ψυχὴ, 15—3 [9 Ε]. — Πῶς-με-λένε, 14—3 [8 Ε]. — Ἰπότης τῆς Ὀυλίας, 14—3 [8 Ε]. — Μαρίτσα τοῦ Εὐρίπου, 15—2 [8 Ε]. — Ἠλίας Κ. Παπαδήμας, 14—2 [8 Ε]. — Ἀλ-λοπρόσαλλος, 10—3 [6 Ε]. — Τυδεὺς, 6—5 [5 Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΣΙΣ

(Οἱ ἔχοντες ἡλικίαν 12—15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παρίστρια, 20—9 [15 Ε]. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Παν. Ν. Προσκόπουλος, 20—7 [14 Ε]. — Τρεμοσύνων Ἀστέρη, 20—5 [13 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γεώργιος Α. Κρίκος, 19—5 [12 Ε]. — Ἰωάννης Ν. Φαρμακίδης, 18—5 [12 Ε]. — Δ. Τ. Μπότσης, 18—4 [11 Ε]. ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀσπρὸ Ποντικί, 19—3 [11 Ε]. — Ἐλληνοὶ Ἀερί, 20—2 [11 Ε]. — Ἄνθος τοῦ Μαῖου, 17—4 [10 Ε]. — Σεμνὴ Κύρη, 15—5 [10 Ε]. — Γεώργιος Δ. Κωστής, 17—3 [10 Ε]. — Ἐξορίστος Ναπολέων, 15—4 [9 Ε]. — Ἑλλην Σημαιοφόρος, 16—3 [9 Ε]. — Σιωπηλὴ Νύξ, 16—3 [9 Ε]. — Μικρὰ Ἀραζὼν, 17—2 [9 Ε]. — Μολὼν Λεῖθ, 16—2 [9 Ε]. — Κόλπος τῆς Ἀτταλίας, 15—2 [8 Ε]. — Περικλῆς, 15—2 [8 Ε]. — Μικρὸς Φιλόπατρις, 14—3 [8 Ε]. — Λευκὸς Ὑάκινθος, 14—2 [8 Ε]. — Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως, 12—3 [7 Ε]. — Εὐφύης Βιάξ, 12—3 [7 Ε]. — Ἀμβρακικὴ Αὖρα, 13—2 [7 Ε]. — Σπαρτιάτις Χειλὼν, 9—5 [7 Ε]. — Μόνωσις, 12—2 [7 Ε]. — Κύκνειον Ἄσμα, 12—2 [7 Ε]. — Κράταλος 11—2 [6 Ε]. — Κόρη τοῦ Σερμυῶνος, 9—3 [6 Ε]. — Ἀφροδίτη Β. Σηλυβρίου, 10—2 [6 Ε]. — Οἰδίπους Τύραννος, 10—2 [6 Ε]. — Μεσοποταμίτις, 10—2 [6 Ε].

ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νέμος, 11—1 [6 Ε]. — Ἀνδρέας Κοκκίνης, 10—1 [5 Ε]. — Θεὰ τῆς Γεωργίας, 8—2 [5 Ε]. — Συννεφώδης Ἡμέρα, 6—2 [4 Ε]. — Μαλτέζος, 6—1 [3 Ε]. — Πενθούσα Καρδία, 6—1 [3 Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΣΙΣ

(Οἱ ἔχοντες ἡλικίαν 11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ὁραία Χαλκίς, 18—6 [12 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δημ. Ε. Σαγκριώτης, 18—3 [10 Ε]. — Μικρὸς Ναυτης, 15—4 [9 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λευκὴ δὲ Μιρῶν, 17—2 [9 Ε]. — Δαιμαργὸ Ποντικί, 16—2 [9 Ε]. — Κωνστ. Ἀλ. Ἠλιάδης, 16—1 [9 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἰφιγένεια, 15—2 [8 Ε]. — Κορινθιακὸν Κύμα, 14—2 [8 Ε]. — Χιώτης Σουλίου, 13—2 [7 Ε]. — Χαρ. Χαλαμάκης, 9—3 [6 Ε]. — Λευκὸν Κρίνον, 10—2 [6 Ε]. — Γεώργιος Δ. Παπῆ, 10—1 [5 Ε].

ΕΥΘΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀλχηστὶς, 8—2 [5 Ε]. — Ζιζάνιον Σχολείου, 9—1 [5 Ε]. — Βλκτωρ ὁ Μαῦρος, 8—1 [4 Ε]. — Κράθις, 6—1 [3 Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἐλενίτσα, γιατί ὁ παππούς ροχαλίζει; — Νά, γὰ νάκοιμε πῶς κοιμάται καὶ νὰ κάνουμε φρόνιμα.

Εἰσὶν ἀπὸ τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας.

ΔΙΔΑΚΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΟΦΕΙΛΟΝΤΑΣ ΤΕΤΡΑΙΑ ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Κατόπιν τῆς δηλώσεως ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ δημοσιεύω προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, παρὰ μόνον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀφείλουν κανὲν τετράδιον, ἐσκέφην ὅτι θὰ ἦτο ἄδικον νὰ πολεμῶ τοὺς ἄλλους ἀνεὺ εἰδοποιήσεως. Διὰ τοῦτο ἐξελέγχω τὰς προτάσεις πρὶν σταλθῶν εἰς τὸ Τυπογραφεῖον, καὶ ἐκείνων μὲν, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀφείλουν τίποτε, τὰς ἀρίων νὰ δημοσιεύθω, ἀπαλείφω δὲ τὰς προτάσεις τῶν ὀφειλόντων ἐν ἡ πλείονερα τετράδια, καὶ συγχρόνως τοὺς εἰδοποιῶ περὶ τούτου δι' ἰδιαίτερας μου ἐπιστολῆς. Οἱ οὕτως εἰδοποιούμενοι πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅτι ἐφ' ὅσον δὲν ἀποδίδουν δὲ ὀφειλόμενα, νῆαι προτάσεις τῶν δὲν δημοσιεύονται, καὶ ἂν ἐστὶν ἐν τῇ μεταξύ τοιαύτας ὀφείλουν νὰ τὰς ἐπαναλάβουν διὰ νὰ ἀποδώσουν τὰ καθυστερούμενα τετράδια καὶ θάνακτῇ-σουν πλήρη τὰ δικαιώματά των.

Ὑποβάλλομαι εἰς τὸν μέγαν τούτον κόπον, χάριν αὐτῶν τῶν καθυστερούντων προπάντων, διότι καθὼς εἶπα καὶ ἄλλοτε, συμβαίνει πολλάκις νὰ καθυστερῇ κανεὶς τετράδιον ἐν ἀγνοίᾳ του. Ἡ δηλαδὴ νὰ μὴ ἔλαβε τὸ πρὸς αὐτὸν πρῶτον σταλὲν, ἢ νὰ μὴ ἐλήφθῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μου τὸ ἰδικόν του. Ὡστε οἱ λαμβάνοντες εἰδοποιῶν μὴν ὅχι μόνον δὲν πρέπει νὰ θυμούνται καὶ νὰ προσβάλλωνται, — ὅτι δηλαδὴ τοὺς θεωρῶ ἱκανοὺς νὰ κατακρατήσουν ἐν γνώσει τετράδια, — ἀλλ' ἀπεναντίας νὰ μ' εὐγνωμονοῦν διότι, ὑποβαλλόμενοι εἰς μεγάλον κόπον, τοὺς πληροφοροῦν περὶ ὀφειλῆς των, τὴν ὁποίαν πολλὰκις ἀγνοοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Οὕτε πρέπει νὰ νομίζω, ὅτι ἐγὼ εἶμαι θυμωμένη ἐναντίον των, διότι, διὰ πλάσας καὶ θυμωμένη δὲν γίνεται ποτέ. Ἐπειτα ἤξευρα ὅτι καὶ ἐν γνώσει του ἂν καθυστερῇ κανεὶς, τὸ κάμνει ἐκ λόγων ἀνωτέρων τῆς θελήσεώς του, ἀσθενείας, ταπεινότητος, πολλῶν μαθημάτων, ἐξετάσεων, κτλ. Ποτὲ δὲν εἴμπορῶ νὰ παντασθῶ, ὅτι συνδρομηταὶ καὶ συνδρομητρίαι τῆς «Διαπλάσεως» καθυστεροῦν ἐκ προθέσεως — ποτέ!

Λουλοῦδι τῆς Καρδίας, δὲν δημοσιεύω μίαν πληροφορίαν ἀπὸ τὴν σημερινὴν σου ἐπιστολὴν διὰ τὸν ἔξης λόγον: Δίδεις ψεύτικα ἀρχικά πρὸς ἓνα πού σου τὰ ἐχέτησεν. Αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται. Δικαιώμα σου εἶνε νὰ μὴ τὴν φανερώσῃς τὰρχικὰ σου, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ τὸν γέλῃσῃς. Δὲν συμβαίνει;

Καὶ ἡ Κωπηλάτις Κύθρον, μετὰ μίαν ἐπιστολήν πλήρη ἀγάπης, καὶ ὁ Ρόδιος Δόκιμος ἀναγέωσαν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1903. Χαίρω πολὺ διὰ τοὺς καλοὺς καὶ προθύμους αὐτοὺς φίλους, οἱ ὁποῖοι μοῦ παρέχουν πραγματικῶς σημαντικὴν ἐκδουλεύσιν. Διότι, ἀναεοῦντες ἀπὸ τῶν τῆς συνδρομῆς των, διευκολύνουν τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου μου. Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς Προκηρύξεως, αἱ ἀναεοῦντες εἶνε τόσον ἀρόδοι, ὥστε κυριολεκτικῶς δὲν προφθάνω νὰ τὰς ἐγγράψω εἰς τὸ Μητρώον. Τὸ ἤξευρον καλὰ δοσὶ ἔρχονται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἐκείνας τὰς ἡμέρας, καὶ ἀναγκάζονται πολλάκις νὰ περιμένουν ὥραν δολοκλήρον ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των καὶ νὰ πάρουν τὴν ἀπόδειξίν των. Θὰ ἐπῆντες ἂν ἀνεμένον ἀπὸ τώρα δλοι, δὲν θὰ συνέβαινε τὸ ἴδιον; Βεβαίως, ἀλλ' ἀπὸ τώρα ἀναμένουν μόνον οἱ προθυμότεροι, καὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε τόσον πολλοὶ, ὥστε νὰ προκαλέσουν συνωστισμόν ἐ-

λατῶν ὁμοῦ τὸν συνωστισμόν τῶν τελευταίων ἡμερῶν, καὶ δι' αὐτὸ τοῖς εἶμαι εὐγνώμων.

Πολὺ με νύχτισται ἡ ἐπιστολή σου, Ἀργαριάν, ἡ ὁποία με πληροφορεῖ περὶ τῆς ἀγάπης σου, ἀρκαίας πάντοτε καὶ ἀκοιμήτου ὑστερα ἀπὸ τὴν μακρὰν διακοπὴν. Σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐξήγησες εἰς Σμύρνην, καὶ ἐλπίζω ὅτι ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μου γράτῃς — ἔστω καὶ συντομώτερα.

Ἐλαβα τὴν ἀπλήν καὶ κομψοτάτην ἀγγελίαν περὶ τοῦ νέου βιβλίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδώσῃ ὁ φίλος μου Β. Ἠλιόπουλος. Ὁνομάζεται «Ψευδοποιεῖται Ἐλπίδες (Θλίψεις)», καὶ θὰ ἐκδοθῇ κολιχνικῶς ἐκ σελ. 100, τιμώμενον δραχμῆς. Διευθύνσεις: Ξενοδοχεῖον Ἀγγλίας, Ἀθῆναι.

Σὺ, Διονυσία Πηγή, δὲν ὀφείλεις κανὲν τετράδιον καὶ αἱ προτάσεις σου δημοσιεύονται — ἀλλὰ μετὰ τὴν σειράν των. Βλέπεις τὰς σημερινὰς προτάσεις; Πολλὰ εἶνε ἀπὸ ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔλαβα πρὸ τριῶν καὶ τεσσάρων ἐβδομάδων. Ὡστε ἔχε ὑπομονή, διότι ὁ χάρος μου δὲν ἐπιτρέπει νὰ... εἰσθε ἀνυπόμονοι. — Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν σου, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχῃ συνέχισιν.

Καρμμίαν «ψυχρότητα» δὲν ἔχω πρὸς σέ, Καρδινάτιε Ρισελιέ! Ἀλλὰ εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιεύσῃς τὰς ψευδονύμια, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τοῖς εἰπῶ ὅτι τὸς ἀνεκάλυψες; Πού τόπος, ἀγαπητέ μου!

Τὶ ὥρα! ἐκδρομαί, Θεὰ τῆς Γεωργίας, καὶ τὶ κρίμα νὰ μὴ μοῦ τὰς περιγράφῃς μίαν-μίαν. Διὰ τὸ ἄλλο πού μου γράφεις, μὴν ἀπορῇς, διότι ὀλίγα εἶνε πραγματικῶς καὶ φιλόμορφοι οἰκογένεια. Ἡ ἀνάγνωσις, ἡ ὁποία ἄλλοι εἶνε ἀνάγκη, ἐδῶ θεωρεῖται ἀκόμη πολυτέλεια. Εἴμεθα, βλέπεις, ὅπως εἰς τὸν πολιτισμόν.

Ὁ Ἀργεῖος Αὐγερινὸς μοῦ γράφει σήμερον, ὅτι ὁ Στιγματόγριφος τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους ἦτο ἀληθής, ἀλλ' ἡ ἀναγνώρισις του «Μπα» πού νὰ σε πάρῃ ὁ ἄνεμος! Δὲν ἐσήμαινε φθόνον ἡ λύπη, διότι ἐπῆρεν, ὁ φίλος τοῦ 6 Εὐσήμου, ἀλλὰ θαυμασμόν καὶ πόθον ἀμύλλης. — Δὲν εἶχα καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τούτου!

Βεβαίως, Κεντρί, ἐκείνην τὴν ἐποχὴν οἱ εὐγενεῖς, ἀλλὰ μόνον οἱ εὐγενεῖς, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ γράφουν συντάγματα καὶ βαθμούς, καὶ πάλιν νὰ τα πωλοῦν ὅποτε ᾔθελαν. Ὡστε ὁ Βαλεντινὸς δὲν ἔκαμνε ἄσχημα τὸν λογαριασμόν του — μόνον πού τὸν ἔκαμνε χωρὶς τὸν Πονηριόν!

Πληρωμένε Ἀετέ, ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μου γράτῃς μετὰ γραφομηχανῆν, παρὰ μόνον τὰς ἀπαντήσεις εἰς τοὺς Διαγωνισμούς, τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, Παιδικὰ Πνεύματα κτλ. Ὅσον διὰ τὰς ἐπιστολάς, ἂ, βίλω νὰ εἶνε ἰδιόχειρ, μετὰ τὸ χεράκι σας!

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα, Αὖρα τοῦ Ἠλίου, καὶ τώρα πού ἔμαθε πῶς ξεσπαθώνουν, ἐμπρός!... Βεβαίως, εἰς ὅσους δὲν σου γράφουν τὸν ὄνομα των, μὴ γράφῃς καὶ σὺ τὸ ἰδικόν σου εἰς τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν.

Νά! τέτοιαις πληροφορίαις μοῦ ἀρέσει νὰ δημοσιεύω, σὰν τοῦ Κεντρίου, σὰν τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους, σὰν τοῦ Σερπαντίν. Δι' αὐτὰς, καὶ τόπον νὰ μὴν ἔχω, οἰκονομῶ. Εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ οἱ φίλοι μου αὐτὰς προτιμῶν.

Κελαιδίστρα [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὁραίαν ἐπιστολήν. Φίλοι, φίλοι, καρποφύλλι, λοιπὸν! Χά, χά, χά! ἐπιάστηκε ὁ καίμενος δὲν πιστεύω ὅμως νὰ σου εἶπε ψεύματα, διότι ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐξ αἰτίας τῶν Συλλόγων ἡ ἀλληλογραφία ἦτο γενικὴ καὶ δὲν ἐγένετο μόνον διὰ τοῦ Γραφείου μου. Σοῦ ἔστειλα τὸ Βραβεῖον.

Ἐγκρίνοντας τὰ ψευδονύμια των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Παιδὶ τῆς Ἀλαμάνας (Ν.Α. σου ἐκλέγω αὐτό, διότι ἔχοντες τόσους Ἀγγέλους, γι' αὐτὸ εἶχαν νὰ στείλῃς λύσεις, πρέπει νὰ συμμορφώσῃς μετὰ τὸν Κανονισμόν.) Ἀνθος τοῦ Σολωμοῦ (Α. Π. αὐτὸ βέβαια θὰ προτιμᾷς καὶ σὺ, ἀφ' οὗ το εἰ-

χες γράφῃ πρώτον καὶ θὰ εἰδεύρῃς ὅτι τὸ ἀγαπημένον ἄνθος τοῦ Σολωμοῦ ἦτο ἡ γαζία χαίρω διότι ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου εἶνε... κληρονομική.) Ὁραῖαν Τουρλίδα (χωρὶς ἀρχικά, ἀφ' οὗ το ἐπιθυμῇ, καὶ χωρὶς λέξιν. περὶ... κτλ.) Περσέα (Ν. Ζ. τὸ προτιμώμενον ἀνήκει εἰς ἄλλον) Φιλοπάτριδα Κερκυραῖαν (Δ. Α. μετὰ ῥιστα λοιπὸν ἐπρόβόλῃς; εὐγὲ σου!) καὶ Μαρτινῶδες Κῦμα (Π. Α. αὐτὸ σου ἐξέλεα! πῶς ἐπῆγαν λοιπὸν αἱ εἰσιτήριαι ἐξετάσεις;)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίας: τὸ Κρητικὸν Κάστανον ἀσπάζεται τὴν Σκόνην τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸ Λαμακέρσσο, καὶ τοὺς πληροφορεῖ ὅτι τοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς φανερώσῃ τὸ νέον του ψευδώνυμον — τὸ Λευκὸν Κρίνον ἀσπάζεται τὴν Βεατρίκην καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς πέει τὸ κρῦς; — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδίας ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς Βεατρίκης — ἡ Κωπηλάτις Κύθρου χαίρετὰ τὸν Σῖρ - Λά - Φαλουά, ἀλλὰ μετὰ τὸ παρὸν ψευδώνυμον δὲν τὸν γνωρίζει! Ἄς τὴν εἰπῇ λοιπὸν τὸ παλαιὸν του διὰ νὰ μάθῃ διατὶ δὲν ἐγράψε τὸν ὄνομα της εἰς τὸ τετράδιον — ἡ συνδρομητρία ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐφώνησε: «Νά ὁ Ἀνπροποταμίτης!» πληροφορεῖ τὴν Βρον

